

Bu akşam 3 yıl sonra ilk izlenimini yazan
Sevgili Gamze'nin notlarını paylaşıyoruz...

Zorlukları elbette biliyoruz,
YİBO'larda çocukların güzel insani değerlerini korumanın bile
büyük bir başarı olduğu da aşikar..

Ancak giderek artan YİBO'lu gönüllülerimiz
İLKYAR'da yerlerini almaya başlıyorlar...
Bu da fevkalade mutluluk verici bir sonuç...

Sevgili Gamze İLKYAR'lı olmanın duygularını paylaşıyor...

Saygılarımızla,

ILKYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

NİCE YİBO'LU İLKYAR'LILARA

Nerden başlamalı İLKYAR yolculuğunu anlatmaya bilmiyorum tek bildiğim bir şey var o da bu yolculuğun diğer yolculuklara benzemediği. Bu yolculuk bambaşka, sımsıcak, tertemiz, umut dolu ve asla bitemeyecek bir yolculuk...

Üniversitemi daha iyi tanımak için katıldığım oryantasyon programında tanıdım ben İLKYAR'ı. Standda eski gönüllülerimizden Hasan vardı. "Merhaba topluluğumuza katılmak ister misiniz" diyerek başladı İLKYAR'ı anlatmaya. Dikkatimi ilk olarak çeken şey standdaki çocukların ve yapılan etkinliklerin fotoğrafları oldu belkide sadece çocukların bakışları. Hepsini detaylı bir şekilde inceledikten sonra o stand başında projede olduğumu ve o çocuklarla bir şeyler paylaşmaya çabaladığımı hayal ettim. Biraz endişe biraz huzur ve o hayalin tarif edilemez bir mutluluğuyla mail adresimi yazdım "mail" listesine.

Tanışma toplantısına gittiğimde izlediğim video ve gönüllülerin paylaşımları beni çok derinden etkilemişti. Bana bambaşka bir dünyadan bahsetmişlerdi sanki. Sizi hiç tanımasa bile gelip sizinle konuşan, belkide elinizi tutan, ilk bakışmanızın ardından kocaman bir gülümsemeyle, hayallerine koşmak istediği gibi size koşan ve hiç bırakmayacakmış gibi size sımsıkı sarılan çocuklardan bahsetmişlerdi. İnanın o an çok uzak gelmişti bu düşünceler bana çünkü yıllardır Ankara 'da oturuyordum ve bu çocuklardan daha doğrusu bu sevgi paylaşımından yoksun bir şekilde yaşıyordum.

Toplantıdan sonra ilk depo çalışmasına gittiğimde artık bende bir İLKİYAR'lıyım.

İlk projem Kayseri'yeydi Kasım 2008. Üzerinde ODTÜ amblemi olan ve kocaman Bilim Otobüsü yazan otobüse tedirgin bir biçimde matematik etkinliğini gerçekleştirmek üzere bindim. Nereden bilebilirdim ki otobüsün içi daha yolculuğumuza başlayalı bir saat bile olmadan gönüllülerin o sınımsız paylaşımlarıyla ısınacağını. Böyle bir paylaşım, böyle bir yardımlaşma, böyle bir sevgi ortamını başka hiçbir yerde bulunamaz.

Ah bir de ilk projesi olanlarla çivinin nasıl çözüldüğünü paylaştıysanız çok daha iyi olacaktı. Tam bir saat önce çiviler çıktı meydana ve dediler ki bu çivileri okula varmadan çözemeyeniz otobüsten inip çocuklarla kucaklaşamazsınız. Benim gibi ilk projesi olanları aldı bir panik. O an bizi panikleten çözebilmek değildi çivileri çocuklarla olan ilk paylaşımları kaçırmaktı belki de ve tabii ki o ilk merhabayı. Bunun hırsıyla çözdük çivilerimizi hemen ve ellerimizde çivilerimizi sallayarak merhaba dedik inanılmaz derecede büyüleyici ve rengarenk gözlerle bizlere bakan kardeşlerimize...

İşte tam 3 yıldır her projede o sınımsız bakışlara merhaba demeye ve onların hayatlarının ufacık bir yerinde olsa bile muhakkak yer almaya çalışıyorum. Çünkü onlar çok farklı Ankara'nın kasvetli havasından. Onlar her şeye rağmen sınımsızlar, sevgi ve umut dolular. Onların bir amaçları, bir hayalleri var ki bazıları

o hayallerinin gerçekteşmeyeceğini bile bile ona sınıksız tutunmuş. Bazen tek bir söz bekliyorlar sizden

`Pes etme ablacım yapabilirsin sende' ,
`Gel hadi ip atlayalım beraber' ,
`Yemeđi beraber yiyelim mi?' ,
`Masal okumamı ister misiniz?' ... gibi.

Çok mu zor bunları söylemek yoksa zor olan onlardan uzakta, bambaşka hayatlarda yaşarken bunları onlara söyleyememek mi ...

Bazen de tek bir dokunuş bekliyorlar sizden inanın o kadar küçük ve sizi inanılmaz derecede mutlu edebilecek şeyler ki bunlar. Bazen elinizi tutmayı, bazen onun saçını okşamanızı istiyor bazen de gelip sizin saçınızı örmeyi...

Bende projeyi bu kadar anlamlı kılan paylaşımların bir kısmı işte bunlar. 3 yıldır izlenim yazmak için nerden nasıl başlamam gerektiğini bilemedim ama artık İLKİYAR' ı birilerine anlatmak ya da tanıtmak saatlere sığmıyor bende. Her çocukla kimi zaman onun okulunda YİBO'sunda, kimi zaman yatakhanesinde ya da yemekhanesinde, kimi zaman burada paylaşılan anlar o kadar güzel ve anlamlı ki tarif edilemez sadece bir İLKİYAR projesine katılarak anlaşılabilir bir duygu bu.

Mesela bundan bir önceki senenin yaz kampına gelen ve o zaman daha 8. Sınıf öğrencisi olan bir kardeşinizin bir Anadolu lisesini kazanması tarif edilemez bir mutluluktur biz gönüllüler için. O kardeşimiz bu sene başında beni aradı ve aynı yaz kampından o zamanlar 7. Sınıfta olan 2 arkadaşının da bu sene aynı Anadolu lisesini kazandıklarını ve hep birlikte yatılı okuyacaklarını söyledi ve ekledi 'Abla emin olun bir gün bizde ODTÜ gibi güzel bir üniversiteyi kazanacağız ve İLKYAR gönüllüsü olacağız'. Bu cümleyi duymak her şeye ama her şeye bedel çünkü onlar benim geleceği aydınlık, sevginin saygının ne demek olduğunu bilen, pırl pırl kardeşlerim onlar YİBO'lularım.....

Gamze DEMİRTAŞ
ODTÜ Matematik Bölümü Öğrencisi

çocuklarımız, ilk sevdiklerimiz, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

